

Sygn. akt VIII C 2948/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł. – (...) w Ł.

przeciwko M. P. (1) z domu M.

o zapłatę 4.505,70 zł

- 1) oddała powództwo;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2948/16

UZASADNIENIE

W dniu 27 kwietnia 2012 powód Miasto Ł. – Administracja (...) Ł. (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanym solidarnie M. M. i M. P. (1) powództwo o zasądzenie kwoty 4.505,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana M. M. była najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Na podstawie umowy najmu pozwane zobowiązane były do płacenia powodowi czynszu do 10-go dnia każdego miesiąca, czego zaniechały. Niniejszym pozwem powód dochodzi zapłaty kwoty 4.505,70 zł, na która składa się należność główna w wysokości 3.767,41 zł oraz odsetki w kwocie 738,29 zł za okres od dnia 10 maja 2004 roku do dnia 30 września 2006 roku. Pomimo wezwania do zapłaty pozwane nie zapłaciły powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-5)**

W dniu 9 maja 2012 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym solidarnie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 2250/12), który następnie, na podstawie art. 502¹ § 1 k.p.c., postanowieniem z dnia 24 listopada 2016 roku został uchylony w stosunku do pozwanej M. P. (2) (z domu M.).

W odpowiedzi na pozew pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości. Pozwana podkreśliła, że pod adresem wskazanym w pozwie nie przebywa od grudnia 2009 roku. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 17, postanowienie k. 59, odpowiedź na pozew k. 72-76)**

W piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2017 roku powód podtrzymał powództwo w całości, wskazując, że pozwana nie informowała go o opuszczeniu przedmiotowego lokalu. Podniósł także, że niniejszym pozwem dochodzi zapłaty należności za okres od 10 maja 2004 roku do 30 września 2006 roku, zatem za okres kiedy pozwana stale zamieszkiwała w lokalu i ponosiła z najemcą solidarną odpowiedzialność za zapłatę czynszu i innych opłat związanych z lokalem. Dodał, że pozwana nie wykazała, że nie mieszka w spornym lokalu od grudnia 2009 roku. **(pismo procesowe k. 93-94)**

W piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2017 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, a ponadto podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia za okres przed dniem 27 kwietnia 2009 roku. Podkreślił, że od grudnia 2009 roku pozwana zamieszkuje poza granicami kraju, natomiast od końca 2008 roku, przez cały rok do wyjazdu w grudniu 2009 roku przebywała u swojego partnera i nie mieszkała już w spornym lokalu przy ul. (...), zatem jakiegokolwiek roszczenia wobec pozwanej za okres po dniu 27 kwietnia 2009 roku są bezzasadne z tej przyczyny, w świetle treści art. 688¹ k.c. Zwrócił także uwagę na to, że z wykazu zaległości na dzień 10 września 2010 roku, a więc 9 miesięcy po tym, jak pozwana nie mieszkała już w lokalu przy ul. (...), wynika, że w związku z wpłatami powstała nadpłata na koncie w kwocie 147,81 zł, zatem wszystkie należności za okres do 10 września 2010 roku wygasły wskutek spełnienia świadczenia. **(pismo procesowe k. 100-101)**

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2017 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska w sprawie. **(protokół rozprawy k. 227)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. M. była najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Czynsz najmu i inne opłaty za korzystanie z tego lokalu miały być płacone powodowi z góry do 10-go dnia każdego miesiąca. **(kserokopia umowy najmu k. 13-14, kserokopia aneksu do umowy najmu k. 15, kserokopia karty lokalu k. 16, okoliczności bezsporne)**

Niniejszym pozwem powód dochodził zapłaty od pozwanych solidarnie, w tym od pozwanej M. P. (1) z domu M. na podstawie art. 688¹ k.c., kwoty 4.505,70 zł, na którą składa się należność główna z tytułu czynszu najmu w wysokości 3.767,41 zł oraz odsetki w kwocie 738,29 zł, przy czym roszczenie powoda obejmowało okres od dnia 10 maja 2004 roku do dnia 30 września 2006 roku.

Z wykazu zaległości M. M. dot. lokalu nr (...) przy ul. (...) wynika, że w dniu 15 lutego 2005 roku oraz w dniu 26 września 2006 roku na poczet zaległości w opłatach za lokal zostały dokonane wpłaty w wysokości przekraczającej miesięczny przypis, odpowiednio w kwocie 1.500 zł i 2.000 zł, przy czym powód nie wykazał, która z pozwanych dokonała owych wpłat. Także w okresie po 30 września 2006 roku na konto lokalu były dokonywane wpłaty przekraczające miesięczny przypis, przy czym powód nie wykazał, która z pozwanych dokonała tychże wpłat. **(kserokopia wykazu zaległości k. 10, kserokopia wezwania do zapłaty k. 11, kserokopia wezwanie przedsądowego k. 12, kserokopia wykazu zaległości k. 102-102v i k. 117-118, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie wobec pozwanej M. P. (1) z domu M..

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego

z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie o zapłatę czynszu najmu i innych opłat dochodzone niniejszym powództwem jest bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym, a nadto okresowym, zatem zgodnie z art. 118 k.c. przedawnia się ono z upływem trzech lat od dnia jego wymagalności (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Przedmiotowe należności winny być płacone z góry do 10-go dnia każdego miesiąca, w tym też terminie były one wymagalne. Od 10-go dnia każdego miesiąca rozpoczął swój bieg termin przedawnienia roszczenia o zapłatę należności za kolejne miesiące najmu lokalu.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że roszczenie o zapłatę należności z tytułu najmu lokalu za okres od dnia 10 maja 2004 roku do dnia 30 września 2006 roku – za cały okres objęty powództwem w przedmiotowej sprawie – uległo przedawnieniu w stosunku do pozwanej M. P. (2). Powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanej M. P. (2) po upływie terminu przedawnienia – należność za wrzesień 2006 roku była bowiem wymagalna 10 września 2006 roku, podobnie należności za okres wcześniejszy były wymagalne 10-go dnia każdego miesiąca, którego dotyczą (np. za styczeń 2006 roku – w dniu 10 stycznia 2006 roku), a zatem przedawniły się z upływem lat trzech od wskazanych dat. Powód wytoczył powództwo dopiero w dniu 27 kwietnia 2012 roku, a zatem bezsprzecznie już po upływie terminu przedawnienia tych należności.

Ponadto wskazać należy, że powód dochodził przedmiotowym pozwem także należności z tytułu odsetek w wysokości 738,29 zł za ten sam okres, zaś świadczenia uboczne przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia świadczenia głównego i wobec tego pozwana mogła skutecznie uchylić się od zaspokojenia dochodzonego roszczenia na podstawie art. 117 § 2 k.c. także w zakresie odsetek za wrzesień 2006 roku i okres wcześniejszy.

Odnosząc się do zarzutu strony powodowej, jakoby doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia poprzez dokonywanie wpłat na poczet zadłużenia, wskazać należy, jak podniósł sam powód, że nie wiadomo która z pozwanych dokonywała tychże wpłat, a powód nie twierdził i nie wykazał by dokonywała ich pozwana M. P. (2). Należy zauważyć, że uznanie długu jest czynnością osobistą dłużnika, nie wpływającą na sytuację współdłużników solidarnych, a zatem nawet gdyby uznać, iż to drugi z dłużników dokonywał wpłat, pozostawałoby to bez związku z zobowiązaniem pozwanej M. P. (2), wobec której doszło do przedawnienia roszczenia w omówionym powyżej zakresie.

Z tej przyczyny Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia podnosząc taki zarzut.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.